

града ставаше, христіани-тѣ ношемъ отъ
взнь града вѣгахъ, и клирици за свои-тѣ
братѣя неволи теглахъ; черны мжкы вѣхъ
найстиннѣхъ за всѣкыго, нъ по голѣмо зло по-
слѣдва отсѣтнѣ. Прѣзъ Св. Патдесатницѣхъ
христіани-тѣ, като постихъ, ихлазохъ въ
гровище-то на Св. Свѣщенномъчченка Пе-
тра да сѣ помолатъ, защо-то всичкы-тѣ сѣ
гнѣсахъ отъ Григоріа и вѣгахъ отъ него.
Това като разбра лѣкавый злосториикъ, на-
дѣма военачалника Севастіана, кой вѣше отъ
манихейскѣхъ-тѣхъ вѣрѣхъ, да нападне върхъ имъ;
а той сѣ възорженнѣхъ силѣхъ, сѣ ножове и
стрѣлы, отива сѣ войны-тѣхъ си, кой-то на-
паднахъ върхъ народа. Нъ за добръ честь
малкома намѣрихъ; защо-то по причинѣхъ,
иа закѣснаваніе-то имъ, повечето вѣхъ си
разотишли, а колко-то намѣрихъ въ храма
пострадахъ тѣжкы неволи. Тѣхъ запалихъ
голѣмъ огнь, сръщѣо кого-то отѣлизѣ пе-
чахъ момичета, насилены да исповѣдатъ А-
ріанскѣхъ-тѣхъ вѣрѣхъ. Нъ военачалникъ-тѣхъ ка-
то глѣдаше, че това не ще може да ги
прииди, заповѣда да ги сѣклежѣтъ голы и
да ги вѣжѣтъ немилостиво; а лица-та имъ